

[Alfred Jensen.]

For mere end et år siden førtes der separatforhandlinger mellem Frankrig, England og De Forenede Stater om en ordning af forholdene i vestzonen, og i juni måned i fjor besluttede man i London at stræbe efter oprettelsen af en vesttysk regering. Som udtryk for denne separate politik, der er i strid med Jalta- og Potsdamaftalerne, kom senere møntreformen, som økonomisk opdeler Tyskland og dermed snarere giver grænserne mellem okkupationszonerne karakter af landegrænser end af okkupationsgrænser. Når man tager denne udvikling i betragtning og samtidig ser på, hvorledes det er gået Tyskland, hvorledes det f. eks. er gået med afnazificeringen i vestzonen, må det erkendes, at det kun er blevet en karikatur. Selv fra amerikansk side erkender man, at der ikke kan være nogen rimelig sammenligning mellem afnazificeringen i øst- og vestzonen. En amerikaner slår således fast, at man f. eks. i Bayern — og det er på grundlag af materiale, der står til hans rådighed — ikke er kommet videre med afnazificeringen, end at 60 pct. af dommerne er tidligere medlemmer, at 70 pct. af de offentlige anklagere har været medlemmer, at 70 pct. af lærere og professorer også har været medlemmer af det tidligere naziparti.

Som man kan konstatere, at der på afnazificeringsområdet ikke er sket det, der var forudsat, og som var grundlaget for aftalerne i Jalta og Potsdam, således kan man også se det på det økonomiske område. Der er ikke sket den demontering af krigsindustrien i vestzonerne, som skulle finde sted. De tidligere rustningskapitalister, som var med i Hitlers makkerskab, har fået overdraget ejendomsretten til Ruhrs krigsindustri, og hertil kommer, at man har praktiseret et almindeligt samarbejde med de reaktionære kredse i vestzonerne og gjort det på en sådan måde, at en kendt amerikansk skribent som Sternberg gør opmærksom på, at dette samarbejde er ret skæbnesvangert for udviklingen i Tyskland. Han slår fast, at det ikke fremmer de demokratiske kræfters udvikling, og at resultatet vil blive nød og elendighed for den arbejdende befolkning. Han forudser, at det vil kunne komme til at betyde en svækkelse af mulighederne for et fredeligt samarbejde med de demokratiske kræfter. Hertil kommer meddelelser om, hvorledes de tidligere generaler fra Hitlers nærmeste kreds arbejder på at genoprette militære korps, på samme måde som vi så det i årene før Hitlers magtovertagelse, og meddelelser om, at disse bestræbelser udføres med fuld tilslutning fra okkupations-

myndighederne, ja, at man endog har taget en mand som Halder i sin tjeneste. Alt i alt viser det sig, at de demokratiske elementer i vestzonerne skubbes mere og mere i baggrunden, medens herrefolksteorien vinder mere og mere terræn.

En sådan udvikling er ikke i det tyske folks interesse, den er heller ikke i nabo-landenes interesse. Den er lige så lidt i Danmarks som den er i de andres interesse, men vel allermindst i Frankrigs interesse, der tre gange i løbet af 80 år har været udsat for krig og ødelæggelse som følge af tysk aggressionspolitik. Derfor har man også konstateret, at der har rejst sigadvarende røster mod en sådan politik, og det var udfra denne opfattelse, at vort parti i juni måned i fjor opfordrede regeringen til, efter at man så at sige havde opgivet planerne om at bevare Tysklands økonomiske og politiske enhed, at skride til forhandlinger med englænderne om at få brigaden hjem hurtigst muligt. Efter den sidste tids bestræbelser på at få Danmark ind i Atlantblokken forbavser det vel ingen, at denne vor opfordring hverken blev vel modtaget eller besvaret af regeringen. Den havde jo ingen interesse i, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) sagde, at give anledning til at tro, at man ville trække sig tilbage fra de kræfter, som ønskede at føre den politik, Atlantblokken er udtryk for, og på denne baggrund er det jo ikke underligt, at man heller ikke ved periodens udløb stod fast på, at der ikke fremtidig skulle sendes tropper til Tyskland. Det forbavser altså ikke os, at man har stillet et forslag om forlængelse af denne ordning. Det er jo et tydeligt udtryk for den blokpolitik, som regeringen forlængst har fastslået som sin officielle politik.

Ud fra disse betragtninger og ud fra den motivering, hvormed vi i 1947 stemte imod lovforslaget, må vi sige, at vi ej heller denne gang vil stemme for forlængelse af brigadens ophold i Tyskland. Løvrigt vil jeg sige, at vi ønsker ikke at stemme for, at Danmark skal levere mandskab til denne besættelse, for at englænderne kan få troppestyrker til rådighed til at holde kolonibefolkningerne nede og lave myrderier på befolkningerne i Østasien.

Hans Hansen (Rørby): Efter at dette høje ting i går — og formentlig landstinget i dag — har vedtaget beslutningen om vort forhold til Atlantpagten, kan det vel tænkes, at hele spørgsmålet om brigaden i Tyskland vil komme til drøftelse i forbindelse med det samarbejde, der nu skal finde sted